

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **T. V. U.**, zastoupený Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 11, Plzeň, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie** (dříve Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň), se sídlem Nádražní 2, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2010, č. j. 30 A 7/2010 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

III. Advokátu Mgr. Romanu Seidlerovi se odměna ani náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň ze dne 29. 1. 2010, č. j. CPPL-49113-43/ČJ-2009-034062-KP3, byl žalobce podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný nejprve konstatuje, že dne 9. 11. 2009 byl žalobce podroben kontrole totožnosti prováděné hlídkou Policie ČR, Obvodního oddělení Cheb, v průběhu které bylo zjištěno, že žalobce

na území České republiky pobývá neoprávněně. Žalobce byl tedy spolu se spisovým materiálem předán žalovanému. Ten podrobnou lustrací v dostupných evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra zjistil, že žalobce od roku 2002, kdy vstoupil na území České republiky, zde neoprávněně pobývá bez platného cestovního dokladu a víza. Dále bylo zjištěno, že žalobce z České republiky nevycestoval ani po právní moci rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 9. 1. 2008, č. j. SCPP-901/PH-OPK3-SV-2007, kterým mu bylo uloženo správní vyhoštění na pět let. Žalovaný tudíž ještě téhož dne, tj. 9. 11. 2009, vydal rozhodnutí č. j. CPPL-49113-20/ČJ-2009-034062-KP3, jímž žalobci podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění na dobu deseti let. Vzhledem k uvedeným skutečnostem dospěl žalovaný k závěru, že jsou naplněny podmínky pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Uvedené rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni. V té mimo jiné poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po té, co krajský soud rozsudkem ze dne 21. 12. 2009, č. j. 57 Ca 105/2009 - 47, zrušil rozhodnutí ze dne 10. 11. 2009, č. j. CPPL-49113-22/ČJ-2009-034062-KP3, jímž žalovaný podle § 129 zákona o pobytu cizinců zajistil žalobce za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy. V této souvislosti žalobce namítá, že žalovaný v řízení po zrušení svého prvního rozhodnutí o zajištění žalobce soudem porušil § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s., když po té, co mu krajský soud věc vrátil k dalšímu řízení, urychleně neukončil zajištění. Žalobce je toho názoru, že pokud správní soud v intencích § 78 odst. 4 s. ř. s. může toliko zrušit nezákonné rozhodnutí o zajištění cizince a vrátit věc žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení, aniž by sám rozhodl o ukončení zajištění, je třeba takové „další řízení“ ve světle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vykládat tak, že se musí omezit na ukončení zajištění, které musí nastoupit bez zbytečného odkladu po zrušení rozhodnutí o zajištění soudem. V daném případě ovšem žalovaný zcela zjevně činil kroky k vydání dalšího rozhodnutí o zajištění, a to rozhodnutí ze dne 29. 1. 2010, jež je předmětem přezkumu v nyní posuzované věci. V důsledku uvedeného postupu žalovaného byl žalobce po několik dní zajištěn, aniž by pro takové omezení osobní svobody existoval právní důvod. Stěžovatel zde tedy namítá porušení článku 8 Listiny základních práv a svobod a článku 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), podle kterého musí být zbavení osobní svobody upraveno zákonem a dále musí být, dle názoru žalobce, podmíněno existencí individuálního správního aktu (žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 11. 7. 2006 ve věci *Saadi proti Spojenému království*, stížnost č. 13229/03). Žalobce konečně namítá, že žalovaný svým postupem evidentně zneužil svou pravomoc, když jej zajistil podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to za situace, kdy byl vázán právním názorem soudu, že zajištění žalobce podle § 129 téhož zákona není v dané situaci možné.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 26. 2. 2010, č. j. 30 A 7/2010 - 37, jako nedůvodnou zamítl. K nastíněnému žalobnímu bodu soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že právní mocí rozsudku, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce za účelem předání podle mezinárodní smlouvy, vyvstala před žalovaným otázka, zda v dalším řízení postupovat podle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a splnit tak svou povinnost ukončit zajištění, či zda postupovat v souladu s § 124

odst. 3 téhož zákona, a splnit tím svou povinnost zajistit žalobce za účelem správního vyhoštění z důvodů v tomto ustanovení uvedených. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný posupoval správně, když aplikoval § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť podle zmíněného ustanovení je policie při splnění podmínek zde uvedených *„povinna"* cizince zajistit. Oproti tomu § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanoví, že v situaci, kdy soud ve správním soudnictví rozhodne o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince, musí být zajištění ukončeno *„bez zbytečného odkladu"*. Podle krajského soudu lze takové formulaci *„zřejmě přičítat nejen rozměr časový, ale též rozměr důvodový, tedy není-li důvodu postupovat jinak"*. Navíc dle jeho názoru nelze zcela pominout ani uspořádání hlavy deváté zákona o pobytu cizinců, podle které lze usuzovat na to, že § 127 tohoto zákona upravuje ukončení zajištění cizince za účelem správního vyhoštění a zajištění cizince za účelem vycestování, nikoli též zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu. S ohledem na uvedené krajský soud uzavřel, že v případě zrušení rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu ve správním soudnictví, má příslušný správní orgán povinnost přednostně použít § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. rozhodnout o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění namísto ukončení zajištění podle § 127 odst. 1 písm. b) téhož zákona.

Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž uvedl, že ji opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítá, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, navíc není řádně odůvodněno ve smyslu § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád") a neobsahuje veškeré obligatorní náležitosti. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy dle stěžovatele nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Podle názoru stěžovatele žalobou napadené rozhodnutí dále odporuje i § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž krajský soud se v napadeném rozsudku dopustil chybného výkladu zmíněného ustanovení, když dospěl k závěru, že v posuzované věci žalovaný nebyl povinen ukončit zajištění a propustit cizince bez zbytečného odkladu po té, co soud ve správním soudnictví zrušil příslušné rozhodnutí o zajištění a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud dle stěžovatele navíc svůj závěr nedostatečně odůvodnil.

Nad rámec argumentace obsažené v žalobě stěžovatel v kasační stížnosti k tomuto stížnímu bodu uvádí, že právní úprava obsažená v § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí být vykládána ve světle článku 5 odst. 4 Úmluvy, který zaručuje právo každé osobě, jež byla zbavena svobody, iniciovat řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti takového opatření a případně nařídil propuštění, pokud by jej shledal nezákonným. Jak již stěžovatel uváděl ve své žalobě, nemá správní soud pravomoc ukončit zajištění cizince a docílit tak jeho okamžitého propuštění. S ohledem na tuto skutečnost je dle názoru stěžovatele nutné vykládat § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců tak, že provádí článek 5 odst. 4 Úmluvy. Jelikož Úmluva požívá aplikační přednosti před zákonem, není dle stěžovatele pochyb o tom, že žalovaný měl v posuzovaném případě povinnost postupovat podle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a nikoli podle § 124 odst. 3 tohoto zákona. Žalovaný ovšem žádné kroky, jež by směřovaly k ukončení zajištění, nečinil. Naopak vydal dne 29. 1. 2010 žalobou napadené rozhodnutí. Důsledky

tohoto postupu, tj. porušení § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s., porušení článku 8 Listiny a článku 5 odst. 1 Úmluvy a zneužití pravomoci, stěžovatel zevrubně popsal ve své žalobě. Nad rámec uvedeného stěžovatel podotýká, že rozsudek ze dne 21.12. 2009, č.j. 57 Ca 105/2009 - 47, kterým Krajský soud v Plzni zrušil první rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele, mu byl doručen dne 25.1. 2010, kdy také nabyl právní moci. Žalobou napadené rozhodnutí ovšem bylo stěžovateli doručeno až dne 29.1. 2010. Z uvedeného tedy vyplývá, že stěžovatel byl omezen na osobní svobodě po dobu pěti dnů, a to bez právního důvodu.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. K samotnému obsahu kasační stížnosti uvádí, že k porušení § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců z jeho strany nedošlo, neboť hned po té, co mu byl doručen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2009, č. j. 57 Ca 105/2009 – 47, neprodleně přezkoumal existenci důvodů pro zajištění stěžovatele, přičemž konstatoval naplnění podmínek pro zajištění podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a v souladu s tímto ustanovením dne 29. 1. 2010 rozhodl o zajištění stěžovatele. Žalovaný dále ve shodě s krajským soudem uvádí, že povinnost ukončit zajištění podle § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se nevztahuje na případy, kdy bylo soudem zrušené rozhodnutí o zajištění cizince vydáno za účelem jeho předání nebo průvozu.

Původně žalovaný správní orgán (Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň) v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 427/2010 Sb. ke dni 1. 1. 2011 zanikl. Nejvyšší správní soud proto v řízení o kasační stížnosti pokračoval jako s žalovaným s Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje, Odborem cizinecké policie, neboť na tento správní orgán odpovídající pravomoc původně žalovaného správního orgánu rozhodovat o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění přešla [§ 124 odst. 1 a 3 ve spojení s § 161 odst. 1 písm. b) a § 164 odst. 1 písm. v) zákona o pobytu cizinců, v nyní účinném znění].

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení před krajským soudem (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve připomíná skutkové okolnosti posuzovaného případu, jak vyplývají ze správního spisu:

Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2008, č. j. SCPP-901/PH-OPK3-SV-2007, bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 6 a písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění se stanovením doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, na pět let. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 1. 2008. Důvodem

uložení správního vyhoštění bylo zjištění, že stěžovatel na území České republiky pobývá neoprávněně bez platného cestovního dokladu a víza, a to od roku 2002, kdy neoprávněně, ve skrytu zavazadlového prostoru nákladního vozidla, vstoupil na území ČR přes nezjištěný hraniční přechod. Stěžovatel ovšem přes uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění z České republiky nevycestoval. Tato skutečnost byla zjištěna dne 9. 11. 2009 při kontrole totožnosti stěžovatele, provedené hlídkou Policie ČR, Obvodního oddělení Cheb na benzínové stanici na Pražské ulici v Chebu, a následné lustraci.

Vzhledem k těmto zjištěním byl stěžovatel při zmíněné kontrole podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR zajištěn a následně předán žalovanému. Ještě téhož dne, tj. 9.11. 2009, bylo se stěžovatelem zahájeno nové řízení o správním vyhoštění (oznámení o zahájení správního řízení stěžovatel převzal na místě) a bezprostředně po té vydáno rozhodnutí CPPL-49113-20/ČJ-2009-034062-KP3, kterým bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu deseti let. Následující den (tj. dne 10. 11. 2009) žalovaný vydal rozhodnutí č. j. CPPL-49113-22/ČJ-2009-034062-KP3, jímž podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodl o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání podle příslušné readmisní smlouvy, konkrétně podle Dohody mezi vládou České republiky a Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států ze dne 12. 9. 2007, vyhlášené pod č. 26/2008 Sb.m.s. (dále jen „Dohoda“). Na základě posledně uvedeného rozhodnutí byl stěžovatel dne 11. 11. 2009 umístěn do zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová.

Ze správního spisu konečně vyplývá, že zmíněné rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání podle Dohody bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2009, č. j. 57 Ca 105/2009 - 47. Krajský soud v tomto rozsudku zároveň vyslovil závazný právní názor, podle kterého nebylo možné stěžovatele zajistit podle § 129 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly naplněny podmínky pro jeho předání vyplývající z Dohody. Z řízení o související věci, vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 16/2010, je tomuto soudu známo, že zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2009 byl žalovanému doručen dne 22. 1. 2010; stěžovateli byl doručen dne 27. 1. 2010 a téhož dne nabyl právní moci. Dne 29. 1. 2010 pak žalovaný podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým stěžovatele zajistil za účelem správního vyhoštění.

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve namítá, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, navíc není řádně odůvodněno ve smyslu § 68 správního řádu a neobsahuje veškeré obligatorní náležitosti. Žalobou napadené rozhodnutí je tudíž dle stěžovatele nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Taková tvrzení stěžovatele jsou zcela nekonkrétní, neboť z nich není patrno, v čem tvrzená nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívá, resp. kterou z obligatorních náležitostí toto rozhodnutí dle názoru stěžovatele postrádá. Stejně tak z uvedené stížní námitky není zřejmé, v jakém ohledu stěžovatel považuje žalobou napadené rozhodnutí za neodůvodněné a v čem konkrétně spatřuje jeho nesrozumitelnost. Navíc krajský soud se žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného zabýval a neshledal ji důvodnou, přičemž stěžovatel neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nesprávnost závěrů krajského soudu k žalobní námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud podotýká, že takto obecně formulovaná námitka není stížním důvodem ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. V řízení o kasační stížnosti se uplatňuje zásada dispoziční, je tudíž na stěžovateli, jenž tímto řízením disponuje, aby vymezil rozsah kasační stížnosti a specifikoval její důvody. Není tedy úlohou Nejvyššího správního soudu aktivně vyhledávat jednotlivá pochybení krajského soudu (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74, dostupné na www.nssoud.cz, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publikovaný pod č. 312/2004 Sb. NSS).

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž krajský soud se měl v napadeném rozsudku dopustit chybného výkladu tohoto ustanovení, když dospěl k závěru, že v posuzované věci žalovaný nebyl povinen ukončit zajištění stěžovatele a propustit jej, a to bez zbytečného odkladu po té, co soud ve správním soudnictví zrušil jeho rozhodnutí ze dne 10. 11. 2009, č. j. CPPL-49113-22/ČJ-2009-034062-KP3, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobou napadeným rozhodnutím byl stěžovatel s odkazem na § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Podle tohoto ustanovení *„policie zajistí cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění, pokud po předchozím pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění nebo po ukončení poskytování dočasné ochrany na území podle zvláštního právního předpisu ve stanovené lhůtě z území nevycestoval; to neplatí, je-li opožděné vycestování cizince zjištěno při hraniční kontrole při jeho vycestování z území“*.

S ohledem na skutkové okolnosti případu lze shodně s krajským soudem konstatovat, že v daném případě byly podmínky pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců naplněny. Stěžovatel je starší 15 let. Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha ze dne 9. 1. 2008, č. j. SCPP-901/PH-OPK3-SV-2007, mu bylo uloženo správní vyhoštění na pět let. Zmíněné rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 1. 2008, stěžovatel přesto ve stanovené lhůtě z území ČR nevycestoval a nadále zde neoprávněně pobýval. Dne 9. 11. 2009 žalovaný stěžovateli doručil sdělení o zahájení dalšího řízení o správním vyhoštění. A konečně, nejde o případ předvídaný v § 124 odst. 3 větě za středníkem zákona o pobytu cizinců (v posuzovaném případě byl stěžovatel zadržen při kontrole prováděné hlídkou Policie ČR, Obvodního oddělení Cheb na benzínové čerpací stanici na Pražské ulici v Chebu). Veškeré tyto rozhodné skutečnosti žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, přičemž je podřadil pod zmíněné zákonné ustanovení. Potud tedy nelze v postupu žalovaného shledat pochybení.

Stěžovatel ovšem v takovém postupu spatřuje zneužití pravomoci ze strany žalovaného, a to s ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí vydal po té, co krajský soud zrušil jeho první rozhodnutí o zajištění stěžovatele a přitom jej zavázal

právním názorem, podle kterého podmínky pro zajištění stěžovatele za účelem jeho předání podle Dohody nebyly v daném případě naplněny.

V této souvislosti zdejší soud připomíná, že vztahem institutu zajištění cizince za účelem správního vyhoštění a institutu zajištění cizince za účelem předání podle mezinárodní smlouvy se již zabýval ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaném pod č. 2129/2010 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy dle § 129 zákona o pobytu cizinců představuje postup, který má přednost před zajištěním dle § 124 tohoto zákona; vztahuje se ovšem pouze na cizince, na které dopadá některá z tzv. readmisních smluv. Jakkoli je tedy s ohledem na uvedené třeba vykládat postup správního orgánu podle § 129 zákona o pobytu cizinců jako postup speciální, a tudíž vylučující postup dle § 124 téhož zákona, v posuzované věci je zásadní, že Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2009, č. j. 57 Ca 105/2009 - 47, vyslovil pro žalovaného závazný právní názor, podle něhož v daném případě stěžovatele podle § 129 zákona o pobytu cizinců zajistit nebylo možné, neboť nesplňoval podmínky předání a tudíž ani zajištění podle příslušné readmisní smlouvy (tj. Dohody). Ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 5/2010 – 74 je tudíž nutno dospět k závěru, že za daných okolností se na stěžovatele Dohoda nevztahovala. Žalovaný by tedy jistě byl povinen po zrušení jeho předcházejícího rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy propustit stěžovatele bezodkladně, tedy ihned po vyřízení nezbytných formalit, na svobodu, ovšem pouze v případě, že by zde nebyl dán jiný zákonný důvod pro zajištění či jiné omezení osobní svobody stěžovatele. V daném případě byl tento zákonný důvod dán právě naplněním podmínek pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to za situace, kdy se na stěžovatele podle závazného právního názoru krajského soudu nevztahoval § 129 zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvodnými námitky stěžovatele směřující vůči zákonnosti rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění, jež je předmětem přezkoumání v této věci. Jinou otázkou je ovšem zákonnost samotného faktického zajištění stěžovatele od právní moci rozsudku krajského soudu ze dne 21. 12. 2009, č. j. 57 Ca 105/2009 - 47, do okamžiku doručení žalobou napadeného rozhodnutí stěžovateli. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že v této době byl v důsledku postupu žalovaného správního orgánu protiprávně omezován na svobodě.

Tomuto názoru je třeba přisvědčit. Zmíněný rozsudek byl žalovanému doručen dne 22. 1. 2010; stěžovateli byl doručen dne 27. 1. 2010 (tedy nikoliv 25. 1. 2010, jak tvrdí stěžovatel) a téhož dne nabyl právní moci. Žalobou napadené rozhodnutí však bylo vydáno a doručeno až dne 29. 1. 2010. Zrušením prvního rozhodnutí o zajištění stěžovatele krajským soudem ke dni 27. 1. 2010 tedy zanikl právní důvod, na jehož základě byl stěžovatel zajištěn, a až do vydání a doručení nového rozhodnutí o zajištění dne 29. 1. 2010 nebyl příslušnými orgány využit žádný jiný z možných zákonných důvodů pro zajištění či jiné omezení stěžovatele na jeho osobní svobodě. Je tedy třeba stěžovateli přisvědčit, že od právní moci zrušujícího rozsudku krajského soudu až do právní moci nového rozhodnutí o zajištění (tj. žalobou napadeného rozhodnutí), byl stěžovatel zbaven osobní svobody bez zákonného důvodu, tedy protiprávně, v rozporu s čl. 5 odst. 1 a 4 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny.

V posuzované věci je nicméně podstatné, že nezákonnost takového faktického omezení stěžovatele na svobodě po uvedenou dobu nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost posléze vydaného rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Jak již Nejvyšší správní soud vysvětlil, zákonné podmínky pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byly v daném případě k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí splněny. Předmětem nyní posuzované věci je pak právě jen zákonnost rozhodnutí o zajištění. Tím samozřejmě není dotčeno právo stěžovatele na náhradu případné škody a/nebo nehmotné újmy způsobené předcházejícím nezákonným držením v zařízení pro zajištění cizinců. Té se stěžovatel může (či mohl) domáhat způsobem stanoveným v zákoně č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a to při respektování promlčecích lhůt v tomto zákoně uvedených.

S ohledem na uvedené tedy nelze souhlasit s krajským soudem v závěru, že rovněž faktické držení stěžovatele v zařízení pro zajištění cizinců před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o jeho zajištění bylo v souladu se zákonem. Podstatné však je, že krajský soud i přes tento nesprávný závěr nepochybil v otázce posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozsudku krajského soudu vyplývá, jaké důvody jej k takovému závěru vedly; nelze tedy přisvědčit tvrzení stěžovatele, že tento rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jakkoli se Nejvyšší správní soud s některými těmito dílčími důvody neztotožnil.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, z obsahu soudního spisu však plyne, že mu žádné náklady nevznikly.

Stěžovateli byl krajským soudem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Roman Seidler; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však neshledal, že by ustanovený advokát učinil ve věci jakýkoli úkon právní služby ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za který by mu náležela odměna a s tím spojená paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele v této souvislosti nárokoval odměnu a náhradu hotových výdajů za úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, který ovšem spočívá v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Uskutečnění takové porady ovšem zástupce stěžovatele žádným způsobem nedoložil, přičemž ze spisu je zřejmé, že tato tvrzená příprava zastoupení nevyústila ani v žádnou procesní aktivitu zástupce stěžovatele v řízení o kasační stížnosti. Zástupce stěžovatele totiž žádným způsobem kasační stížnost, kterou podal osobně stěžovatel, nedoplnil. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci odměnu ani náhradu hotových výdajů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu